

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 521/2024-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Róbertom Faturóm, Centrum 18/23, Považská Bystrica, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1Tp/42/2024 z 21. júna 2024, ako aj uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2Tpo/65/2024-32 z 18. júla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. augusta 2024 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s princípóm právnej istoty podľa čl. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ako aj uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ žiada napadnuté uznesenie okresného súdu a krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. Zároveň žiada krajský súd o finančné zadosťučinenie 100,000 eur a napokon náhradu trov konania pred ústavným súdom 582,14 eur, ktoré má uhradiť krajský súd.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením príslušníka obvodného oddelenia Policajného zboru Púchov ČVS:ORP-250/PU-PB-2024 zo 6. júna 2024 vznesené obvinenie v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin nebezpečného vyhrážania v zmysle § 360 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona. Skutok má spočívať v tom, že v období od 25. mája 2024 do 5. júna 2024 mal zaslať elektronicky formou mailových správ zo svojej mailovej adresy niekoľko výhražných správ

primátorke mesta Púchov [REDACTED] (ďalej len „poškodenej“) na jej služobný mail, kde obsahom týchto správ bola pôvodne žiadosť o pomoc a prácu, ale v nasledujúcich správach ju už obviňoval z toho, že mu prácu a pomoc neposkytla. Ako príklad ústavný súd uvádza, že sa jej vulgárne vyhrážal, že ak ju niekto odstráni z primátorského kresla, tak to bude on. Tiež, že Púchov bude v správach po celom svete a dočasne sa preruší vojna na Ukrajine. Opakovane uviedol, že nemá nič proti mestu Púchov a mestskému úradu ani proti nej, ale hnevá ho úrad práce, no stále platí, že ak ju niekto odstráni z mesta, tak to bude on, a odstráni aj celé mestské zastupiteľstvo. Uviedol, že pohár pretiekol a vie byť aj veľmi zlý, že ak urobí ešte jeden nesprávny krok alebo ublíži [REDACTED], bude veľmi trpieť a pod. Sťažovateľ sa pod všetky správy podpísal.

3. Dňa 7. júna 2024 bol na okresnom súde podaný návrh na vzatie sťažovateľa do väzby, pričom okresný súd uznesením sp. zn. 6Tp/70/2024 z 9. júna 2024 sťažovateľa nevzal do väzby a prepustil ho na slobodu. Zároveň však jeho väzbu nahradil v zmysle § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku prijatím písomného sľubu a dohľadom probačného a mediačného úradníka. Zároveň mu v zmysle § 82 ods. 1 Trestného poriadku uložil primerané obmedzenia a povinnosti spočívajúce v zákaze styku s poškodenou, zákaze úmyselne sa k nej priblížiť na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, zákaze kontaktovať ju v akejkoľvek forme vrátane elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami a v povinnosti pravidelne v čase určenom probačným a mediačným úradníkom sa k nemu dostaviť a preukazovať zdroje svojich príjmov. Krajský súd následne uznesením sp. zn. 23Tpo/63/2024 z 13. júna 2024 doplnil výrokovú časť o uloženie obmedzenia spočívajúceho v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

4. Dňa 17. júna 2024 poškodená oznámila prokuratúre, že sťažovateľ ju kontaktoval mailami s textom: „*Ahoj [REDACTED], ani nevieš, ako si ma vytočila. Ja ti nechcem ublížiť, nemusíš sa ma báť. Vrah neupozorňuje svoju obeť. Keby som ti chcel ublížiť, nepomôže ti ministerstvo vnútra, ani spravodlivosti.*“, „*[REDACTED], ty nemôžeš za to, že som na ulici, je to môj problém, ktorý riešim, ty si primátorka, potrebujem pomôcť.*“ a *[Ahoj [REDACTED], ty malá doktorka, ty si MBA (Master of business administration)? Pre Boha, kto ti dal tie tituly, keď nevieš odpovedať ani na jeden posratý e-mail. Povedz mi aspoň „[REDACTED] chod' do prdele“ a prestanem ti písať a riešiť ťa. S úctou [REDACTED].]*» Sťažovateľ k tomu uviedol, že sa chcel poškodenej ospravedlniť už pred krajským súdom, ale ona tam nebola, tak ju kontaktoval mailami. Na svojich mailoch nevidí nič zlé, len chce, aby mu ako primátorka pomohla.

5. Okresnému súdu bola predložená správa probačného a mediačného úradníka z 20. júna 2024 vrátane príloh, ktorou ten prokurátora informoval, že 17. júna 2024 telefonicky vyzval sťažovateľa, aby sa dostavil, no ten uviedol, že na cestovanie nemá prostriedky, je nevinný a chcel vykonať probáciu telefonicky. Preto ho úradník predvolal mailom, v ktorom ho aj poučil. Sťažovateľ však bol neúctivý a v rámci jeho vyjadrenia ústavný súd len uvádza: „*Seriem na Vás aj na krajský súd.*“

6. V dôsledku opätovného návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby uskutočnil sudca pre prípravné konanie ústne pojednávanie 21. júna 2024 za účasti prokurátora a právneho zástupcu sťažovateľa. Sťažovateľ v rámci výpovede uviedol, že si dá maximálne trochu vína na oslave, ale tvrdý alkohol nepije a žiadne drogy neužíva. Maximálne si zapáli cigaretu. Za posledný rok bol dvakrát na psychiatrii, kde mu zistili nedostatok draslíka, čo môže spôsobovať halucinácie. Je toho názoru, že jeho správy boli pozitívne, svojím spôsobom sa jej ospravedlnil a žiadal o pomoc.

Dokonanie jeho činu by neznamenal smrť primátorky a ani ublíženie na zdraví, ale odvolanie z miesta primátorky. Právny zástupca sťažovateľa stále trval na tom, že neexistuje materiálny dôvod väzby v podobe odôvodneného trestného stíhania. Za porušenie povinnosti a obmedzenia sa sťažovateľ v podstate ospravedlnil a žiadal ju o pomoc. Návrh prokurátora žiadal ako nedôvodný zamietnuť.

7. Sudca pre prípravné konanie napadnutým uznesením okresného súdu vzal obvineného do väzby a nenahradil väzbu dohľadom. K materiálnym podmienkam uviedol, že pri rozhodovaní o väzbe sa nerozhoduje o vine či nevine, a preto sa dôkazy nevyhodnocujú tak ako v konaní vo veci samej na hlavnom pojednávaní. Nevyžaduje sa úplná istota o spáchaní trestného činu sťažovateľom, ale stačí, ak dosiaľ získané skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, napĺňajú znaky konkrétnych trestných činov a existuje dôvodné podozrenie, že sa na nich podieľal sťažovateľ. Zároveň, pokiaľ ide o formálne podmienky väzby, vyžaduje sa prítomnosť väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 Trestného poriadku. Posúdenie zistených skutočností je plne v kompetencii súdu.

8. Sudca pre prípravné konanie dospel k záveru, že boli splnené materiálne, ako aj formálne dôvody väzby a stotožnil sa s návrhom prokurátora, ktorý odkázal na pôvodné uznesenie sp. zn. 6Tp/70/2024 z 9. júna 2024, od ktorého vyhlásenia do aktuálneho rozhodovania uplynulo cca 13 dní, čiže nemohlo dôjsť k zmene podmienok väzby. Sudca pre prípravné konanie uviedol, že v súčasnom štádiu prebiehajúceho trestného konania nie je vierohodnosť všetkých dosiaľ už zadovážených dôkazov, ktoré majú sťažovateľa usvedčovať zo spáchania stíhaného skutku, ničím podstatne znížená. Ako už bolo spomenuté v pôvodnom uznesení, niektoré maily sťažovateľa boli slušné a javili sa ako relevantné. Iné je však možné pokladať za nevhodné, netýkajúce sa úradnej agendy, neslušné s dehonestujúcim až šikanóznym obsahom. V rámci stíhaného skutku sa javí relevantných 4 až 5 mailov a úmysel sťažovateľa bude ustálený v priebehu ďalšieho vyšetrovania.

9. Rovnako za splnené považoval sudca pre prípravné konanie aj formálne dôvody preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to najmä z osoby obvineného, jeho životnej situácie, stúpajúcou tendenciou konania, ktoré sa dá vyložiť aj ako vyhrážanie sa zabitím, spôsobením ťažkej ujmy na zdraví alebo inej ťažkej ujmy. To odôvodňuje obavu, že u sťažovateľa by mohlo dôjsť ku skratovému konaniu, v rámci ktorého by mohol pokračovať v protiprávnom konaní alebo sa dopustiť iného, potenciálne závažnejšieho konania. To dostatočne odôvodňuje záver o existencii dôvodnej obavy z konania sťažovateľa.

10. Sudca pre prípravné konanie tak dospel k záveru, že väzbu sťažovateľa nie je možné tentokrát akokoľvek nahradiť, keďže sťažovateľ porušil zákaz uložený v pôvodnom uznesení a kontaktoval poškodenú, pričom nie je podstatný obsah mailových správ, ktoré zaslal, ale fakt, že porušil zákaz. Okrem toho zo správy probačného a mediačného úradníka vyplynulo, že probačný dohľad neplní svoj účel a sťažovateľ sa ho odmieta zúčastňovať napriek tomu, že mu táto povinnosť bola uložená, čím porušil ďalší zákaz. Preto je v zmysle § 80 ods. 3 Trestného poriadku primerané, aby bol vzatý do väzby, čo realizoval v napadnutom uznesení okresného súdu.

11. Krajský súd v napadnutom uznesení zamietol sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Nezistil v postupe sudcu pre prípravné konanie procesné

chyby, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu. V rámci výsluchu sťažovateľa sa mal možnosť on aj jeho právny zástupca vyjadriť a zároveň boli zo strany orgánov činných v trestnom konaní a okresného súdu dodržané zákonné lehoty. Uvádza skutkové okolnosti odôvodnenia, ako aj dôvody nenahradenia väzby. Krajský súd je toho názoru, že po formálnej stránke napadnuté uznesenie okresného súdu obsahuje všetky zákonné náležitosti podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Zároveň konštatoval, že okresný súd v napadnutom uznesení naplnil aj materiálne podmienky väzby, ktoré majú oporu v obsahu vyšetrovacieho spisu. Preto sa krajský súd plne stotožnil s názorom sudcu pre prípravné konanie, že sťažovateľovi bolo dôvodne a zákonným spôsobom vznesené obvinenie pre skutok, pre ktorý je stíhaný. Doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, mohol byť spáchaný, má znaky trestného činu a je tu dôvodné podozrenie, že skutok spáchal sťažovateľ. O dôvodnosti podozrenia sťažovateľa zo spáchania stíhaného skutku nemá z dosiaľ zistených skutočností dôvod pochybovať ani krajský súd, ktorý zastáva názor, že spôsob, akým sa mal sťažovateľ vyhrážať poškodenej, nevylučuje ani podľa jeho názoru vznik dôvodnej obavy u poškodenej z realizácie vyjadrení sťažovateľa, pokiaľ sú interpretované ako vyhrážky.

12. Krajský súd k námietkam sťažovateľa voči dôvodnosti trestného stíhania uviedol, že jeho obrana spočíva v inej interpretácii mailov, ktoré podľa jeho priznania adresoval práve poškodenej. Konečné vyhodnotenie významu týchto mailov bude ešte predmetom dokazovania a rozhodne sa o ňom v konaní vo veci samej. Takáto obrana sťažovateľa však nemôže znamenať absenciu materiálnych podmienok väzby. Na základe dosiaľ zadovážených dôkazov nie je možné zatiaľ dospieť k záveru o absencii podozrenia sťažovateľa zo spáchania skutku. Vec sa nachádza v prípravnom štádiu, krátko po začatí trestného stíhania. V trestnom stíhaní jedine súd je oprávnený odstrániť existenciu rozporov, a to až po riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

13. Aj krajský súd je toho názoru, že preventívna väzba v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je dôvodná v dôsledku nepriaznivej životnej situácie sťažovateľa, z ktorej viní poškodenú. Stupňujúcu intenzitu jeho konania možno zároveň interpretovať ako vyhrážanie sa zabitím, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom. Preto je dôvodná obava, že u sťažovateľa by mohlo dôjsť ku skratovému konaniu, ktoré by mohlo viesť k násilnému činu.

14. Krajský súd označil za vecne správny aj záver napadnutého uznesenia okresného súdu o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože predošlý zákaz kontaktovať poškodenú ignoroval rovnako ako povinnosť podrobiť sa riadne probačnému dohľadu.

II.

15. Argumenty sťažovateľa spočívajú v nasledovnom:

a) Sťažovateľ zastáva názor, že v konaní neexistuje materiálny dôvod väzby v podobe odôvodnenosti vedenia trestného stíhania. Tvrdí, že mailové správy sťažovateľa boli iba nesprávne interpretované. Jeho zlá situácia mohla viesť k tomu, že umrie od hladu, čo by bolo medializované a poškodená už ako primátorka nemusela byť zvolená, no bola by živá a zdravá. Je presvedčený, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, nemá znaky trestného činu.

- b) Objektívna stránka skutkovej podstaty tu spočíva v tom, že sťažovateľ by sa mal poškodenej vyhrážať smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu z naplnenia tejto vyhrážky. Táto podmienka nebude splnená, ak je vyhrážka prezentovaná takým spôsobom, že je nepravdepodobné, že ju sťažovateľ naplní, pretože na to nemá predpoklady, intenzita vyhrážky je slabá, prípadne nie je myslená vážne. Vyhrážkou nie sú prejavy myslené zo žartu alebo v nadnesenom význame. Nie je ňou ani vyjadrenie v hneve v rámci bežnej komunikácie, ak z kontextu je jasné, že nie je myslené vážne a nemá za cieľ vyvolať reálnu obavu u adresáta.
- c) V dôsledku nedostatku finančných prostriedkov a nevyváženej stravy bol sťažovateľ 2-krát hospitalizovaný na psychiatrii, kde mu diagnostikovali nedostatok draslíka, čo môže vyvolať halucinácie.
- d) Sťažovateľ opätovne kontaktoval poškodenú, aby sa jej ospravedlnil, a nie vyhrážal.
- e) V dôsledku už uvedeného považuje sťažovateľ napadnuté uznesenie okresného súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu za arbitrárne, nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. Má byť založené na nesprávnom právnom posúdení skutku a nesprávnom vyhodnotení zisteného skutkového stavu. Tým malo byť porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu, na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie.

III.

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17. ústavy, ako aj základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s princípom právnej istoty podľa čl. 1 ústavy a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu.

17. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 17 ústavy, sťažovateľ nešpecifikoval, ktorý odsek tohto článku namieta, čo by inak znamenalo, že ústavný súd sa prípadným porušením tohto základného práva nebude zaoberať, pretože nemá v kompetencii nahrádzať absenciu jasného označenia práv svojou vlastnou úvahou. Sťažovateľ však namietané porušené základné právo označuje aj slovne ako „*právo na osobnú slobodu*“, čo korešponduje s ods. 1 uvedeného článku. Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd zaoberal aj ústavným prieskumom tohto základného práva.

18. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

19. Pokiaľ ide o namietané porušenie princípu právnej istoty v čl. 1 ústavy, ústavný súd k tomu dodáva, že keďže obsahom tohto článku sú základné ustanovenia, a nie základné ľudské práva, nebude sa tejto časti ústavnej časti venovať. Princíp právnej istoty je tu okrem iného konzumovaný čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.1. K namietanému uzneseniu okresného súdu:

20. Sťažovateľ disponoval v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku opravným prostriedkom (sťažnosťou), ktorú aj využil. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých práv v danom prípade spadalo do právomoci inštančne nadriadeného súdu, teda krajského súdu ako súdu sťažnostného, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

21. Ústavný súd vzhľadom na uvedené zistil, že existuje dôvod podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému uzneseniu krajského súdu:

22. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011).

23. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

24. Rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine či nevine obvineného, resp. obžalovaného. Súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny stíhanej osoby, jej obhajoby alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Súd pri rozhodovaní o väzbe skúma predovšetkým to, či sú splnené materiálne a formálne podmienky rozhodnutia o väzbe (II. ÚS 626/2016).

III.2.1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

25. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namietal porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa judikatúry ústavného súdu konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej

týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy, ako aj niektoré časti čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež z čl. 6 ods. 1 dohovoru sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.

26. Z toho dôvodu ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2.2. K namietanému porušeniu čl. 17 ods. 1 ústavy:

27. Ústavný súd pripomína, že rozhodnutie okresného a krajského súdu tvoria jeden celok a ako uviedol aj krajský súd v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu, na strane sťažovateľa boli splnené formálne podmienky väzby, ako aj materiálne podmienky väzby (doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok bol spáchaný, má znaky trestného činu a spáchal ho sťažovateľ), pričom vzhľadom na doterajšie správanie a osobu sťažovateľa, ako aj jeho nerešpektovanie súdneho zákazu kontaktovať poškodenú a príkazu podrobiť sa probácii nemožno uloženie väzby považovať za neprimerané opatrenie. Správanie sťažovateľa považujú oba sudy za nepredvídateľné.

28. Ústavný súd k námietke sťažovateľa, že jeho mailové správy boli nesprávne interpretované, odkazuje na skutočnosť, na ktorú poukázal už krajský súd, a to že až v meritórnom rozhodnutí na hlavnom pojednávaní bude ustálený skutkový stav a z neho vyvedené konečné právne závery. Pri rozhodovaní o väzbe neprináleží okresnému a krajskému súdu posudzovať vinu sťažovateľa.

29. Či došlo k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty, rozhodne taktiež až súd v konaní vo veci samej, kde zároveň, ak to uzná súd za vhodné, vyhodnotí aj to, či mohol mať zdravotný stav sťažovateľa vplyv na jeho konanie, a ak áno, do akej miery.

30. Ústavný súd k argumentu sťažovateľa, že kontaktoval poškodenú opätovne, aby sa jej ospravedlnil, a nie vyhrážal, uvádza, že pôvodným rozhodnutím o väzbe mu bol jasne uložený zákaz akokoľvek kontaktovať poškodenú. Ak došlo k jej kontaktovaniu, obsah či forma kontaktu sú irelevantné, pretože došlo zo strany sťažovateľa k porušeniu súdneho rozhodnutia. Krajský súd tu v napadnutom uznesení jasne odkazuje na § 80 ods. 3 Trestného poriadku. Ten zahŕňa okrem iného aj porušenie písomného sľubu či oznámenie probačného úradníka o neúčelnej probácii.

31. Ústavný súd môže len konštatovať, že krajský súd, nadväzujúc na napadnuté uznesenie okresného súdu, zrozumiteľne vysvetlil dôvody uloženia preventívnej väzby a neúčelnosť využitia alternatívnych prostriedkov v zmysle § 80 ods. 1 a 2 Trestného poriadku.

32. Ústavný súd k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 1 ústavy konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu je akceptovateľným spôsobom odôvodnené a dáva jasnú odpoveď na všetky relevantné námietky a argumenty, ktoré uplatnil sťažovateľ. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí

ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu